

RADNIK (2) *sb m*

a *jasne*.

sg N radnik (1). ♦ pl N radnicy (1). ♦ [G radnik(o)w.]

Sł stp, Cn brak, Linde XVII w.

*Ten, kto doradza, zaleca coś, doradca (2) : (nagł) Rádnicy k śwemu pożytku (-) [...] Bywać rádárzkomo z miłości A wnątrz pełná wízey chytroścy: Strzeż łie radzce łágodnego/ Szukać [*lege*: szukać] pożytku łwoiego. BierEz H4; Suasor, Rádnik/ rádę dávájący/ ten zwłáfzczá który komu ná co rádzi/ wiedzy/ y nápominá. Mącz 424c.*

a. [*Członek rady przy władcy (tu: tureckim)*]:

Wyrażenie: »pan radnik«: A na dworze cesarskim jest takie zrzádenie i rada cesarska jest nawyssa a nagłowniejsza nad wszytkę moc jego. [...] Zowiá je Turcy βεξηλεα albo βαδδαριασ a jedno takich radnych [panow radnikow P] dwa. PamJancz 126.]

LWil